

KISZ-vezetők tanácskozása

Az orvosegyetem KISZ-vezetői a Semmelweis Orvostudományi Egyetem KISZ-szervezetének rendezésében április 29-30-án kétnapos tanácskozáson vettek részt Budapesten. Az első nap dr. Antoni Ferenc elvtársal konzultáltak a magiszterképzés tervezetéről és egyéb oktatáspolitikai kérdésekről. Másnap szóbeli referátumok hang-

zoltak el, érintve a rétegkapcsolatok, az érdekvédelmi tevékenység, a hallgatói szakszervezetek, az új irányított elhelyezkedési rendszer kérdéseket, problémáit. A Szegei Orvostudományi Egyetem képviselői az éves választási rendszer tapasztalatairól számoltak be és készítették vitára a többieket.

Felolvasások, viták

A József Attila Tudományegyetem Bölcsészettudományi Karának Tudományos Bizottsága május 5-7. között második alkalommal rendezte meg háromnapos tudományos ülésszakát. Május 5-én délután dr. Róna-Tas András egyetemi tanár bevezető szavai után megkezdődtek a felolvasások. A zömében fiatal oktatók 22 dolgozatot olvastak fel az inodalom- és történettudomány, a pszichológia, a nyelvészet, a helytörténeti és nemzetiségtörténeti kutatások köréből.

Belogh Tibor, Baranyai Zolt, Bernáth Árpád, Csúri Károly, De-me László, Gergely Jenő, K. Gyimes Erzsébet, Gyimesi Sándor, Hegyi András, Horváth Judit, Kanyó Zoltán, Karsai László, Kocsondi András, M. Korzháros Valéria, Masát András, Pál József, Pálffy Miklós, A. Sajti Enikő, Szalamin Edit, Szigeti Lajos, Vajda György Mihály, Zakar András dolgozatai tanuskodtak az oktatók kutatásainak legfrissebb eredményeiről, valamint arról, hogy a jövőben mely irányban kívánják továbblépni. A tudományos ülésszak lehetőséget nyújtott az oktatóknak arra is, hogy nézetüket ütköztessék, s egy egészséges vitában hívják fel egymás figyelmét újabb aspektusokra, a kutatás egyéb lehetséges útjaira, módszereire.

A felolvasásokat május 7-én délelőtt kerekasztal beszélgetés zárta. Az oktatók a konferencián felmerült elvi és módszertani kérdésekről konzultáltak. A beszélgetés többek között azért is volt különösen hasznos, mert a kutatók kötetlen formában és nemcsak a hivatalos felolvasások során cserélhették ki gondolataikat, nézetüket, s egyben alkalmuk nyílt az ülésszak rögtönzött értékelésére, a tapasztalatok összegzésére is. A vitavezető dr. Róna-Tas András abban a reményben zárta le a beszélgetést, hogy két év múlva — hagyományteremtő szándékkal — újra sör kerül a tudományos ülésszak megrendezésére.

A főiskolások elhelyezkedéséről

Meglepetések nélkül

Lehet-e még újat írni a pályázati rendszer első fordulójának tapasztalatairól? Ismerve a jogászok, a bölcsészek és a TTK-sok problémáit, azt kell válaszolnunk, hogy igen. Sőt: ellentétben más intézményekkel, egyértelműen jó eredményeiről számolhatnak be a Juhász Gyula Tanárképző Főiskolán. A hallgatók kétharmad-része talált magának állást, akik pedig mindezt meg nem helyezkedtek el, az újonnan meghirdetett állások alapján számíthatnak arra, hogy elfogadják pályázatukat.

Oka is van annak, hogy nem hozott váratlan meglepetéseket a pályázati rendszer első fordulója. Elek József, a tanárképző főiskola tanulmányi osztályának vezetője így foglalta össze röviden a történeteket:

— A pályázati rendszer bevezetésének pozitív szándéka volt: minőségi változásra törekedett, a hallgatók elhelyezkedését az egyéni és a társadalmi igények összeegyeztetésével próbálta irányítani. Nos, ez a tanárképző főiskolán nem okozhatott meglepetéseket, mivel a hallgatók túnyomó többsége eddig is a tanári pályát választotta. Az a kisebbség, amelyik nyugtalankodni kezdett a pályázatok megjelenése előtt, mivel elképzelések között a pedagógusi hivatáson kívül esetleg más szakma is szerepelt, szintén megtalálhatta számításait: múzeumok, könyvtárak, vagy például a zánkai üttörőváros szintén főiskolai végzettségű munkatársakat keresett.

A Juhász Gyula Tanárképző Főiskola végzős hallgatóinak száma 270. Közülük 51 diák társadalmi ösztöndíjas, pályázatra jogosult tehát 219 fő. Az első fordulóban 178-an pályáztak, s 125-en helyezkedtek el. Körülbelül 90 hallgatónak nincs még állása, a végzősök mintegy 33 százalékának. Az országos arányhoz viszonyítva a szegei tanárképző főiskola előkelő helyet foglal el.

— Hogyan készítették elő a rendelet végrehajtását?

— Tájékoztattuk a hallgatókat a legfontosabb tudnivalókról, majd megkezdődtek a minősítések írását — válaszolta Elek József.

— De nem is ezeket a lépéseket

kell kiemelni. Annak a rendezvényünknek volt a legnagyobb jelentősége, amelynek során a beiskolázási körzetünk megyei (Bács, Békés, Csongrád, Szolnok) művelődési osztályainak képviselői találkozhattak a hallgatókkal. Először egy fórumjellegű beszélgetésen vehettek részt az érdekeltek, majd kisebb csoportokba tömörülve annak a megyének a személynél konzultálhattak, ahová pályázni szerették volna. Mindkét fél helyzetét megkönnyítette ez a találkozás.

Elek József beszélt a főiskola immár 10 éves, a végzősöket érintő hagyományáról is. A negyedik éveknek minden évben elkészítik a munkakönyveket, s amikor a hallgató állását már visszaigazolták, elküldik a leendő munkahelyre. Ha valakinek nem sikerül rögtön állást találnia, akkor az a főiskolán hagyja a munkakönyvét mindaddig, amíg el nem helyezkedik. Amint sikerült elhelyezkednie, ír a főiskola tanulmányi osztályára, ahonnan postafordultával utána küldik a munkakönyvét. Így minden szeptember elején tudnak arról, hogy volt diájkuk végül is hol lépett munkába.

Elek József egy olyan problémát is megemlít, amely nem speciálisan „főiskolási”. Amellett, hogy az álláshelyek száma több volt a végzős hallgatók számánál, a szakos arány itt-ott nem volt a legmegfelelőbb. A matematika-fizika szakos hallgatóknak például az egész országban 60-65 állást hirdettek meg, holott csak Szegeden ugyanennyien végeznek az idén. A második fordulóban már jobban vigyáztak a meghirdetett állások és a végzősök számának összeegyeztetésére. Véleménye szerint a jövőben a felvételiknél módosítani fogják az egyes szakokra jelentkezők keretszámát. Meglepő, hogy sok főiskolási tudott elhelyezkedni a középiskolákban a rajz, ének, testnevelés szakosokon kívül is.

Mindent összevetve: a főiskolán elégedettek az első forduló eredményeivel. S indulásnak ez nem rossz — akár a jövőt veszik figyelembe, akár a küszöbön álló második fordulót.

F. K.

Orgona, dob, hegedű, jazz-rock

— Ezek meg kicsodák? Vajon honnan jöttek?

— Allitóltag a főiskola dzsesszzenekara!

— Van a főiskolának ilyen zenekara? Ne viccelj, soha nem volt, most sincs!

Ezt a különös párbeszédet a tanárképző főiskola dzsesszzenekarának egyik tagja mesélte. Stalán az utolsó mondatból kiderül, hogy a párbeszéd résztvevői kis-sé melléfogtak. Mentségükre szolgáljon, hogy a zenekar mindössze fél éve műtra tekinthet vissza. 1976 novemberében volt a bemutatkozó koncertjük a főiskola Tamási Aron klubjában.

Feltétlenül érdemes megismer-ni őket. A zenéjüket mindenképpen. Az együttes a dzsessz jelenleg legnépszerűbb, viszonylag könnyebb hangvételű irányzatát követi, dzsessz-rock zenét játsza-

nak. Csak hogy amit ők művelnek, az nagyon eltér annak közismert formáitól! Már az együttes felállása is ezt jelzi: elektro-mos orgona, dob, hegedű. Működésük szokatlan és sokat sejtető hangszerösszeállítás! Ezzel magyarázható, hogy zenéjük is egészen különleges. Néhol pikáns, groteszk hangzású. A monoton, egyhangú disco-zene korszakában szinte felüldülést jelent a változatos, ritmikus, szellemes, szórakoztató muzsika.

Műsoruk egyébként két részből áll. Az első részben lágyabb, muzikálisabb, dallamosabb zenét játszanak. Ez tulajdonképpen nem is dzsessz. Némelyik szám annyira ritmikus, hogy legszívesebben táncra perdülne a hallgató. Persze a vájtfüllű dzsesszkedvelők — teljesen jogosan — nem érik be annyival. Ezért a műsor második

felében már keményebb zenét, valódi hamisítatlan dzsessz-rockot játszanak a főiskolások. Műsoruk számainak többségét a saját szerzemények alkotják. Van néhány egyéni hangvételű, különleges produkciójuk.

Az együttesben Kovács Gábor orgonista, másodikos, magyar-ének szakos, névrokona, Sándor hegedű — mellesleg harmadéves matematika-fizika szakos főiskolai hallgató, Farkas Zoltán, a dobos (pedagógia-testnevelés szakos, első éves).

Több sikeres fellépése volt már a dzsessz-triónak. A főiskola klubjában kétszer is bemutatkoztak. Fülléptek a JATE-klubban, Hódmezővásárhelyen, az OTDK szegei záróestjén. A legemlékezetesebb sikert az újszegedi Sportcsarnokban aratta az együttes. Többek között a Ki mit tud? — győztes Kisrákfőgő, az East, valamint a híres-neves Közégyüttes társaságában léphettek fel. A visszhang: a közönség véleménye szerint nem voltak rosszabbak, mint a többiek. Ez pedig komoly dicséretet jelent egy olyan mezőnyben, ahol az ország legkiválóbb dzsesszzenekarai is felléptek.

Az együttes legnagyobb gondja jelenleg a fellépési lehetőségek hiánya. Várják az ifjúsági klubok, művelődési házak meghívását. Az együttes jövőjével kapcsolatban Kovács Sándor optimistán nyilatkozott:

— A dzsessz népszerűsége az utóbbi időben nagyon megnőtt. Valószínűleg a popzene hanyatlásával, magyarázható ez a hirtelen jött fellendülés. Ennek ellenére még mindig elég sok problémájuk van a dzsesszzenekaroknak. Kevés a fellépési lehetőség, a dzsessz-klubok működése sem a legelőkeltebb.

DEZSŐ LÁSZLÓ

Kin múlik, hogy klubjuk legyen?

A klublátogató sorozat utolsó állomásaként a Szegei Orvostudományi Egyetem KISZ-klubjában jártam. Az orvostanhallgatók kulturált szórakozását, művelődését biztosítani hivatott intézmény jelenlegi helyzete egyáltalán nem irigylésre méltó. Ime néhány gond — címszavakban: a kis méretű pinceszínháznak csupán egyetlen terme alkalmas műsorok tartására. A klubokban szokásos játékok (asztalifocik, biliárd, sakk) hiányosak, elkoptak. Ami ennél is lényegesebb: a klub vezetése egyelőre megoldatlan — jelenleg nincs állandó önálló irányítója. E mellett a látogatók száma is elég kicsi, csupán áprilisban három rendezvény maradt el rendkívül gyér érdeklődés miatt. Mit mondanak a klubtagok, a hallgatók? Nos, a hallgatók többségének a programok nem felelnek meg. Ok inkább évfolyamesteteket szeretnének tartani. Másokat a gyakorta előforduló „zűrök” ijesztenek el.

A változások tehát sürgetők. Melyek a legégetőbb gondok, hogyan lehetne jobban? Erről beszélgettem Goldschmied József volt klubvezetővel (aki április 1-től a JATE-klubot irányítja), Tóth Erzsébettel, a köznevelődési bizottság titkárával és Baranyai Klára KISZ kulturális felelőssel.

Klub — közönség nélkül

G. J.: — Ez év január közepén kerültem oda, mint klubvezető. Az akkori állapotok nem voltak rózsásak. Tagsági igazolvánnyal csak kevesen rendelkeztek, bárki bemehetett a klubba. E kialakult szokás és az évi évfolyamest-sorozat után szokatlan volt az odajárók számára a klubbelépő, a rendszeres műsorösszeállítás. E mellett a büfé, kiszolgáló személyzet hiányában, nem üzemelt. 30 tagú rendezőgárda állt rendelkezésemre — ez a klub kicsiny méretéhez viszonyítva is alacsony létszám. Még nagyobb gondot jelentett az, hogy a rendezői feladatokat önként vállalkozók pontatlanok voltak, vagy egyáltalán el sem jöttek. Gyakran én magam ültem az ajtóban, mert más nem akadt.

T. E.: — A három hónapban, amíg Jóska ott dolgozott, sok lehetőség kínálkozott volna. Sikerült jó, valóban a klubba való programot összeállítanunk. Csak...

G. J.: — ... csak éppen a SZOTE-hallgatók látogatták ritkán a klubot.

Kifejező példa: a SZOTE 28 kulturális feladása közül — akiknek a klubbal való nagyobb törődés is feladatuk — kevesen voltak kíváncsiak az egyébként jól megszervezett néprajzi hét eseménysorozatára. További adalék: e hét rendezvényein bizony több JATE-hallgató és főiskolási fordult meg a klubban, mint orvosegyetemista. Már az elején említettem, gyakorta maradnak el a programok — a rendkívül gyér látogatottság miatt. Joggal vehető fel tehát: a Kormorán-együttes, vagy Galán Géza színvonalas műsora, illetve Gellért Gábor maffiaról tartott előadása mindössze 3-4 orvostanhallgatót érdekelt volna?!

— A disco sem vonzotta a tagságot?

G. J.: — Havonta egyszer volt disco — mindig teltházzal.

— Mi az oka az orvosegyetemisták más rendezvények iránti nagyfokú érdektelenségének?

G. J.: — Ők arra hivatkoznak, hogy rengeteg a tanulnivalójuk.

— Mégis estenként szép számban találhatók a JATE-klubban...

B. K.: — Pedig valóban sokat kell tanulniuk, este 6-7-ig tartanak többnyire a gyakorlatok. Másrészt a központi rendezvények nemigen érdekelték a hallgatókat. Jobban kedvelik az évfolyamesteteket, amelyeken vették részt a rendezésben, önmaguk lépnek fel, a KISZ-munka értékelésénél, ugyanis az öntevékenység szereplés, a szervezések vállalása a döntő. Ez azt is jelenti, hogy egy-egy évfolyam hívja meg az előadókat, végzi a szervező munkát. Az ősszel ez volt a gyakorlat, s a hallgatóknak jobban megfelelt.

G. J.: — Én ezzel nem értetem egyet, igyekeztem színvonalas programok összeállításával érdeklődőbbé tenni a tagságot.

Kiütkeresés

A klasszikus értelemben vett klubélet — úgy érzem — elengedhetetlen a központi rendezvények szervezéséhez. A napenkénti évfolyamestet (amelyek — tegyük hozzá — többnyire disco-val zárulnak) nem biztosítják teljesen a kulturált szórakozást — legalább is az adott év-

folyamon kívülük számára nem. A klubprogram összeállítására — a hallgatók igényeinek felméréseivel — elsősorban a klubvezető feladata.

— A felsorolt gondok után hogyan lehetne jobban? Mi a változtatási módja? Kin múlik a jobb klubélet kialakítása?

G. J.: — Hát... én a megfelelő módot a helyes irány megtalálásához továbbra is a színvonalas központi rendezvények szervezésében, a propagandában látom. Mindehhez pedig emberek, olyan emberek szükségesek, akik szívvel-leléssel végzik a munkájukat.

— Hogyan segíthetne például a köznevelődési bizottság?

T. E.: — Nagyon sokat tudna tenni. Sajnos, a bizottság szerepe csak egy hónapja tisztázódott. Jelenleg még ott tartunk, hogy az egység hiányzik. Mindenestre megoldás lehetne például összegyűjteni a rendelkezésre álló anyagi erőforrásokat, és egy jó munkatervet kialakítani. Konkrétan: nagy nevekkel és kevés előadással dolgozni. E mellett tovább kell tökéletesítenünk a tájékoztatást is!

B. K.: — További megoldás lehet az, hogy megtaláljuk a megfelelő arányt a központi rendezvények és az évfolyamestet, az alapszervezetek által szervezett programok között. Nem csupán nagy nevekkel, hanem inkább fiatal előadókat kell meghívni, hiszen ez vonzza leginkább a közönséget. Fontos az is, hogy a klubvezető jobb kapcsolatot alakítson ki a hallgatókkal, kérdezze meg őket, milyen programokat szeretnének. Itt jegyzem meg, hogy a következő tanévtől újra lesz vezetője a klubnak. Mi sokat várunk tőle!

A SZOTE-klub pillanatnyi helyzete — amint a beszélgetésből is kiderült — valóban nem irigylésre méltó. Nem irigylésre méltó azoknak a helyzetek sem, kik megpróbálnak tenni a „jobb-ért”. Egy azonban biztos: a kiúthoz, a megfelelő irány megtalálásához nemcsak a próbálkozásoknak, hanem a hallgatóknak, a klubtagságnak és az egyetem különböző vezetői testületeinek is meg kell adniuk a kellő támogatást. Remélhetőleg, az új oktatási tömbben létesített klubhelyiségek is sokat segítenek majd, hogy valóban klubjuk legyen az orvostanhallgatóknak!

SZALAY ZOLTÁN